

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

VIII. In fun. Iohannis Blumii, I. V. Doctoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

que gratias, quòd hanc benevolam operam navare tam prolixè mortuo voluistis. Multum levamenti illi, multum solatii hòc acerbissimo suo tempore se percepisse inde, fatentur ultrò & perlibenter. Quare & studiosè contendent semper, ut vicissim vobis ea exhibeant, quæ eos par est, qui non immemores beneficii collati, & quantum debeant aliis, rectè meminerint.

ORATIO OCTAVA.

IN FVNERE

JOHANNIS BLUMII,
J. U. Doctoris.

PRemam institutum meum, RECTOR MAGNIFICE, Admodum Reverendi, Amplissimi, Clarissimi, Prudentissimi Viri, & quando alibi de vitâ JOHANNIS BLUMII J. V. D. eximii, Viri Clarissimi, explicatum satis est, nihil ejus in præsentì amplius commemorabo. Quantumcunque ævi, quod degimus, est; quàm illustre illud ac clarum; huc tamen summa summarum redit,

*Optima quæque dies miseris mortalibus ævi
Prima fugit, subeunt morbi, tristisq; senectus,
Et labor, & dura rapit inclementia mortis.*

Quod si nihil solidi boni inest in vitâ, quid est, quod curis ambitiosis circa eam magnoperè occupari velimus?

Nihil omninò amisit Noster; aut si quid amisit, non
 damnum illud, sed lucrum est: modò quid amisisse
 dici debet, qui deteriora melioribus mutavit. Re-
 linquit matrem; sed quam videbit olim iterum. Re-
 linquit matrem; sed patri redditur. Nec illi tantùm
 ex cujus sanguine cretus fuit; sed alteri etiam, ac ve-
 riori, ex cujus halitu primum cœpit. Ut quem com-
 plexus fide antè, nunc oculis ipsis quoque usurpet.
 Subtrahitur sororum amplexibus, & iis ipsis redona-
 tur: valedicit fratribus, & redit ad fratres; hominum
 cœtus deserit, ut angelorum fruatur consortio; ut
 cœlum omne occupet, terris excedit. Quis non ap-
 plaudit institorum solertię, qui vili pretio merces e-
 gregias redimunt? & lugendum existimabimus, si
 quis pro luto ac cinere (nihil aliud sunt mortali-
 um res) nescio quid regnis omnibus majus invenit?
 Quanto divinius est, aternam sapientiam Patris
 Dei, inenarrabilia mysteria edifferentem, audire,
 quàm Vlpianum aliquem, aut Paullum de stillicidiis
 respondentem? Quanto exoptabilius, per roseos il-
 los astrorum ignes incedere, & omnem pulcher-
 rimum cœli ornatum coram dimetiri oculis ac mi-
 rari, dum mille interim tripudiantium animarum cho-
 ri, quibus immistus Noster est, immortalia carmi-
 na Christo Triumphatori accinunt, quàm inter re-
 orum sordes ac gemitus obsolescere, & totos dies
 terrere forum ac tribunalia, quæ vix sine molestiâ ani-
 mi adeas sapius, non rarò sine conscientię vulnere vix
 relinquas. Nihil nunc amplius, BLUMI, aut de angustia
 pectoris, aut de doloribus laterum, aut crebro illo, ac
 ferè perpetuo cordis palpantis anhelitu quereris. Acu-
 tæ nares, oculi concavi, collapsa tempora, & ut breviter
 cum

cum Galenicis dicam, Ille Hippocraticus vultus, non, sicut antea, aut tibi terrorem mortis incutit. aut nobis denunciat necessitatem lugendi. Quid nunc calamitates temporis, & illas quotidianas ruinas patriæ, quæ sibi ipsi esse oneri cepit, commemorem?

----- crudelis ubiq;
Luctus, ubiq; pavor, & plurima mortis imago.

Quæ quum nec audis, BLUMI, nec vides; multò minùs autem pateris, aut times; felix profectò es, & planè, ut Poetæ loqui solent, bis terq;. Sed felix tu quoque, Mater optima, quæ post amissam natam florentissimam tertio filio nunc orbata, compendiosius in posterum, si quid & nobis acciderit mali, quod avertat DEUS, dolore potes. Nobis autem quàm optimè consuluerimus, si, quod offensum sentimus Numen, placare maturè, & crimina nostra potius ac culpas, quàm mortes bonorù hominum deslere instituamus. Qui eò quidem infeliciores habendi, quòd adeò displicemus DEO, ut ejus per hostium rabiem in nos quotidiè ira desæviant. Quo cum intulgentissimo nunc utaris, BLUMI, & illis undiq; gaudiis affluas, quorum divinitatem atq; excellentiam nec cogitando saltem comprehendere unquam humana mens potest quæq; soli speranda habent, qui Christum Dominum, ut rectâ fide confessi strenuè, & universâ ratione vivendi exprimere sedulò laborarunt, quo nihil unquam antiquius habuisti; meritò faceffere procul jubemus lacrimas & omne illud inane officium quærendi. Hanc summam & ineffabilem felicitatem ita tibi gratulati potiùs, ut ad eandem quamprimùm adspirare, unicè omnes exoptemus. Quod restat, meritò vestra, Auditores, de prædicanda humanitas est, qui

in deducendo & comitando hęc Viri Clarissimi funere tam sedulam atqve prolixam operam posuistis. Pro quo summo in se collato beneficio (siquidem, ut sapientes existimant, solennitates exequiarum, viventium magis solatio, quàm ut subsidio mortuis sint, inventæ sunt,) afflictissima, & tot consecuta vulneribus mater, nec non fratris infelicissimi, quos in hac ipsâ coronâ, squalentes lacrimis, & vultu ipso ingentem dolorem animi testantes, primo loco adstare cernitis, singulares agunt & habent gratias. Vobisqve universis ac singulis officia sua ac studia prolixè deferunt & pollicentur.

ORATIO IX.

IN FVNERE

MAURITII PLUMII,
MEDICINÆ DOCTORIS ET DESIGNATI
PROF. PUBLICI.

RECTOR MAGNIFICE,

Reverendi admodum, Nobilissimi, Amplissimi, Excellentissimi, Clarissimi & Prudentissimi Viri, nec non Juvenes & literis & moribus ornatissimi &c.

PRæclarè prorsus atqve ex dignitate vestri cujusque ordinis factum est, quòd in exornando & honestando funere, quod Viro Clarissimo & Præstantissimo, MAURITIO PLUMIO, Medicinæ D. & designato Prof. publico, modo duximus, nulli nec operæ nec studio parcere voluistis. Comitati fuistis ejus exanguè corpus longo ordine, quum paucis ante horis id ex his ipsis ædibus efferretur: interfuistis concioni funebri, & divina non tantum oracula, quæ ibi audire licuit, sum-